

ДРУГА НЕДЕЉА ВЕЛИКОГ ПОСТА (Марко 2:1-12)

Јеванђеље о исцелењу узетог

Човек у току поста треба да превазиђе своју човечанску природу која је руковођена варљивим појудама и да се обнавља по лику онога који га је саздао. Практикујући хришћанске врлине човек покушава да живи христолико и да читаваог себе усмерава ка Господу. Пост је пре свега вежбање у врлинама, и савлађивање свих препрека које се поставе испред нас да би дошли до Лекара душа и тела наших – Исуса Христа. Данашње јеванђеље је управо о томе. О вери људи и њиховом труду да савладају све препреке да би дошли до Христа.

Где год се Христос кретао велики број људи га је пратио, али не јер су веровали и живели по Његовом јеванђељу, већ јер су били радознали. Касније ће га многи коју су га следили напустити, и чак се окренути против Њега и учествовати у Његовом погубљењу. Док је проповедао, Господ је већи део времена провео у Капернауму. Становници Капернаума који су Га стално слушали, и присуствовали Његовим чудима, ипак су остали хладних срца за Његово Јеванђеље. Тиме су на себе навукли велико проклетство од Господа: "И ти, Капернауме, који си се до неба подигао, до пакла ћеш сићи; јер да су у Содому била чудеса што су се у теби догодила, остао би до дана данашњег. Али вам кажем да ће земљи содомској лакше бити у дан Суда него теби." (Матеј 11:23-24).

"И уђе опет у Капернаум после неколико дана; и чу се да је у кући. И одмах се скупише многи тако да не могаху ни пред вратима да се сместе; И казиваше им реч." Господ се враћа у Капернаум у кућу где је живео, што се врло брзо прочуло. Велики број људи се окупља тако да се кући није могло прићи. **"И дођоше к њему са одузетим, кога ношаху четворица."** Истовремено, четири човека носе свог парализованог пријатеља на носилима желећи да га Христос ислеци. Нико од људи не жели да се помери и они не могу да прођу. Ако не нађу начин да дођу до Христа, њихов пријатељ остаје заувек парализован. Какав је дубљи смисао овога? Прва препрека на путу до Христа су људи које срећемо у нашем

животу. То може бити кроз подсмеваше, оговарање, саблажњавање, наговарање да је то беспотребно, позивање на грехе људи унутар Цркве.....Ако не савладамо прву препреку, остаћемо духовно парализовани, и нећемо доћи до Христа. Ко одустане од Јеванђеља због људи, неће бити прихваћен од Христа на Суду Божијем. "Јер ко се постиди мене и мојих речи у роду овоме прељуботворном и грешном, и Син ће се Човечији постидети њега кад дође у слави Оца својега са светим анђелима." (Марко 8:38).

"И не могући приближити се к њему од народа, открише кров од куће где он беше, и прокопавши спустише одар на коме узети лежаху." Четири пријатеља се не предају, већ се пењу на кров. Кроз кров спуштају свог парализованог пријатеља пред Христа. Само пењање на кров, подизање човека на носилима, прављење довољно велике рупе на крову, спуштање човека на носилима доле.....је резултат њихове велике вере у Христа. Ово треба да нас научи да вера није

само размишљање о Богу, већ да права вера захтева да се човек покрене и да ради првенствено на себи самој. Смисао пењања на висину, тј. на кров, је да наше унутрашње биће треба да издигнемо изнад световних искушења, брига и проблема. Уместо да размишљамо о пролазним и свакодневним стварима овога света, ум треба да усмеримо ка Богу.

Овде је важно приметити да Господ који седи у кући, ништа не говори док се кров изнад Његове главе разваљује. Једна Његова реч, и они би морали сићи са крова. Али то се не догађа, јер Господ жели да сваки човек дође до Њега. Такође, могао је Он замолити људе да се помере, или чак и Он њима прићи, али Христос то не чини јер жели да неверујућим људима Капернаума покаже веру ових људи.

"А Исус видевши веру њихову, рече узетоме: Синко, опраштају ти се греси твоји!" Сасвим је сигурно да онај који је парализован верује у Христа. Да није тако не би пристајао на све те муке само да дође до Њега. Истовремено, људи који га носе, су такође велике вере. Овде се види напор једне групе људи, односно заједнице, која носи једног човека да се исцели. Због њихове вере Христос исцељује њиховог пријатеља. Ово нас учи колико молитва заједнице верујућих људи - Цркве, може да учини за другог човека.

Христос види да је човек парализован, али прво опрашта његове грехе, па тек онда враћа здравље телу. Зашто? Зато што је Његова мисија да ослободи сваког човека од греха, и да га врати Богу Оцу. Истовремено, показује да су греси далеко опаснији по човека од физичке болести, јер одвајају од Бога као извора живота и воде у вечну смрт. Кроз непослушност Адама грех улази у свет, и кроз грех смрт: "Зато што кроз једнога човека уђе у свет грех, и кроз грех смрт, и тако смрт уђе у све људе, пошто сви сагрешише." (Римљанима 5:12). Али кроз послушност Новог Адама - Христа, долази оправдање: "Тако, дакле, као што једним преступом дође осуда на све људе, тако и једним оправдањем дође на све људе оправдање живота. Јер као што кроз непослушност једнога човека посташе многи грешни, тако ће и кроз послушност једнога многи постати праведни." (Римљанима 5:18-19). Људски греси могу да буду и извор телесне болести. Исцељујући болеснога у Бањи Витезди Христос му каже: "Ето постао си здрав, више не греши, да ти се што горе не догоди." (Јован 5:14). То што је горе од телесне болести је вечна смрт.

"А онде сеђаху неки од књижевника и помишљаху у срцима својим: Што овај тако хули на Бога? Ко може опраштати грехе осим једнога Бога?" Књижевници врло добро знају да једино Бог може да опрашта грехе. Зато у срцима својим то виде као хулу на Бога, јер не препознају Христа као Бога. Али Господ чита људска срца и зна шта њихове мисли, па им каже: **"Шта је лакше? Рећи узетоме: опраштају ти се греси; или рећи: Устани и узми одар свој, и ходи? Но да знате да власт има Син Човечији на земљи опраштати грехе, рече узетоме: Устани, узми одар свој, и иди дому своме. И уста одмах, и узевши одар свој изиђе пред свима тако да се сви дивљаху и слављаху Бога говорећи: Никада тако што не видесмо."** Иако присутни људи то не схватају, Христос овде прво чини тежу ствар - опрашта грехе, јер је то могуће само Богу. За присутан народ опроштај грехова изгледа "лакше" од телесног исцељења јер се не може голим оком видети. Шта би се десило да Христос каже парализованом човеку да је исцељен, а он и даље не може да устане са носила? То је оно што књижевници желе да се догоди: да прикажу Христа као шарлатана. После опроштаја грехова Господ га исцељује и телесно, јер потпуно здрав човек треба да буде и духовно и телесно здрав.

Овде видимо да Христос чини три ствари које само Бог може да учини. Прва ствар је читање људских срца, јер зна помисли књижевника. Друга је праштање греха које такође припада само Богу, што Он и потврђује. Трећа је лечење Његовом речју. Све ово Господ чини да би људима Капернаума, а и људима свих времена, показао себе као истинитога Бога - ослободитеља од греха и смрти.

На нама је да радимо и да се трудимо да дођемо пред Христа, и да се не обазиремо на људе око себе. Све оно што је вечно у овој свету долази само од Бога, а не од људи. Човек који тражи славу од људи, није способан да приђе Христу: "Како ви можете веровати када примате славу један од другог, а славу која је од јединога Бога не тражите? И нећете да дођете к мени да имате живот вечни." (Јован 5:44 и 40). Господ стрпљиво чека свакога човека да се пробуди и да почне да ради на свом спасењу. Најгоре је када човек одустане од борбе за живот вечни због одвраћања људи око себе, јер тако себе лишава вечнога живота.